

хів. Настав час семимильних кроків, що називаються революціями. Народи втрачають сторіччя, але можуть нагнати їх за одну годину. <...> Геть сон, нерухомість, дурман! Жодного перепочинку! Робіть, робіть, робіть! Обов'язок усіх до єдиного, ваш і наш, – активна діяльність сьогодні, повстання – завтра» [2].

Письменник активно реагував на загальнолюдські проблеми: смертну кару, расову нерівність, жорстку цензуру. У 1859 р. Гюго виступив на захист Джона Брауна, котрий очолив повстання проти плантаторів-рабовласників Південних Штатів США, випередивши тим самим майбутню Громадянську війну. Літератор-гуманіст звертається до Сполучених Штатів із посланням-протестом, але на вимогу рабовласників, Брауна все ж стратили. Звернення Гюго завершується такими рядками: «Так, хай знає Америка, нехай пам'ятає: є щось більш жахливе, ніж Каїн, який убиває Авеля; це Вашингтон, який убиває Спартака» [2].

У 1862 р. письменник створює низку праць, в яких засуджує смертну кару і вимагає амністії засудженим. У відкритому листі під назвою «Засуджені з Шарлеуа» міститься прохання про помилування дев'ятьох людей, засуджених до смертної кари. Цей лист, надрукований у бельгійських та англійських газетах, досяг своєї мети: сімом засудженим було пом'якшено вирок [2].

Гюго гнівно виступає проти поневолення одного народу іншим. Він пише про Англію, яка гнобить Ірландію, про Австрію, що знущається з Угорщини, про Туреччину, яка наклала ярмо на Герцеговину та Крит, про царську Росію, що жорстоко розправилася з революційним рухом у Польщі. Публіцист виступає проти колонізаторської політики провідних європейських держав, постійно та послідовно доводить, що в злочинах проти народів винні правителі [2].

Активна публіцистична діяльність Віктора Гюго принесла йому славу захисника знедолених народів. На батьківщині вже немолодий письменник повернувся національним героєм.

БІБЛІОГРАФІЯ:

1. Гюго В. Наполеон Малый [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://www.litmir.net/bd/?b=177325>
2. Мелешенко О. К. Літературна та публіцистична діяльність В. Гюго [Електронний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://ru.scribd.com/doc/77664562/>
3. Моруа Андре Олімпіо, или Жизнь Виктора Гюго/ Андре Моруа. – К. : Мистецтво. – 509 с.
4. Наливайко Д.С. Віктор Гюго/ Д.С. Наливайко. – К. : Дніпро, 1976. – 146 с. – (Життя і творчість).

Холотій М.*,
група ЖТ-21

ОБРАЗ ЖІНКИ У ЗБІРЦІ НОВЕЛ БОКАЧЧО «ДЕКАМЕРОН»

У роботі простежуються різноманітні образи жінок, змальовані у книзі Джованні Боккаччо «Декамерон».

Ключові слова: жінка, образ.

The article traces the different images of women that are described in the book «Decameron» by Giovanni Boccaccio.

Key words: woman, image.

* *Наук. керівник – І. Р. Жиленко, канд. філол. наук, доцент*

У творах багатьох письменників усіх часів приділяється увага жіночим образам. Жінка – мати, дружина, сестра, подруга, красива, чарівна, розумна – з одного боку, а з іншого – зрадниця, ревнивиця, хитра, гнівлива, підступна. І це далеко не повний перелік образів, які знайшли своє втілення у різних творах зарубіжної літератури.

Нашу увагу привернув один із шедеврів світової скарбниці епохи Відродження – збірка новел Джованні Боккаччо «Декамерон». Дослідники творчості письменника – А. Смирнов, А. Веселовський, В. Бранка, Г. Кочур, М. Бахтін та ін. вивчали особливості життєвого шляху Бокаччо та відображення його у творах.

Актуальність роботи зумовлена потребою звернутися до мало недослідженої теми – багатогранності образу жінки у збірці Боккаччо «Декамерон». Мета роботи – з'ясувати особливості та розмаїття жіночих образів у творі відомого італійського митця.

Боккаччо був першим гуманістом і одним з найосвіченіших людей Італії. Головним твором, що обезсмертив його ім'я, був прославлений «Декамерон», що відкрив нові грані гуманістичного світогляду. Червоною стрічкою крізь усю збірку проходить образ жінки у всіх її проявах: жінка-мати, жінка-кохана, ідеальна дружина, мудра жінка, ревнивиця тощо.

У новелі першого дня «Декамерону» Боккаччо зображує мудру жінку: Маркіза Монферратська обідом, приготовленим з курей, і декількома милими словами пригнічує шалену до неї пристрасть французького короля» Будучи вірною дружиною, вона знайшла хитрий спосіб позбавитися залицянь: королю, який завітав у гості, вона подає лише страви з курятини. Він розуміє натяк і змушує згасити свої почуття та визнати її хитрість та мудрість.

Образ жінки-матері та жінки, яка здатна вилікувати своїм коханням, подається у восьмій новелі другого дня. Був у знатній дами, у якої жила Джьяннетта, один син від чоловіка, якого вони з батьком дуже любили, як рідного. Він захворів невідомою хворобою. Мати знайшла для нього найкращого лікаря. Той поставив цікавий діагноз, виявилось, що хвороба називалася коханням до Джьяннетти. Лікар сказав: «Тепер ви знаєте, що вам треба робити, якщо його життя вам дороге». Жінка переступає через власні почуття і погоджується на одруження сина з дівчиною, яка нижче їх за класовим поділом. У результаті Джьяннетта зцілює юнака. Зіграли весілля, і юнак зажив щасливо зі своєю коханою.

Новела шоста третього дня показує читачам образ жінки-ревнивиці. Річчьярдо Мінутолі закохався у дружину Філіппелло Фігінольфі. Так як вона не реагувала на його залицяння, він вирішив її спокусити обманом. Знаючи, що вона дуже ревнива, Річчьярдо обмовив її чоловіка, звинувативши у зраді. Аби вона у цьому переконалася, він упевнив її, що знає, де таємно зустрічається її чоловік з коханкою. Кателла, сліпо повіривши у зраду чоловіка, погоджується побачити їх. «На жаль, як нещасна доля жінок...! Ось я, нещасна, вже вісім років як люблю тебе більше життя, а ти, як бачу, весь згораєш і нудишся любов'ю до іншої жінки, злочинний ти лиходій!» – каже вона, прийшовши на так зване місце зради.

Образ ідеальної дружини втілений Боккаччо в останній новелі десятого дня. Піддани вмовляють маркіза Салуцького одружитися. Той, оголосивши, що знайде собі наречену сам, одружується з дочкою селянина Гризельдою. Вона народжує йому двох дітей. Маркіз змушує її думати, що він убив їх. Гризельда йде від нього в одній сорочці. Нарешті він переконується, що його дружина все терпить. Гризельда тепер йому ще дорожча, ніж раніше, він кличе її до себе і, показавши їй дітей, сам відплачує й іншим велить віддавати їй почесні, належні маркізі: «... Гризельда, тепер настав тобі час покуштувати плід твого довготерпіння, а тим, хто вважав мене жорстоким, несправедливим і суворим, дізнатися, що все те, що я ро-

бив, я йшов до передбаченої мети, бажаючи навчити тебе бути дружиною. ...Щоб випробувати тебе, я ображав, ти знаєш, скількома способами. І тому, що я жодного разу не бачив, щоб ні словом, ні ділом ти віддалилася від моїх забаганок, я маю намір повернути тобі разом, що впродовж багатьох років віднімав у тебе...».

Отже, лише на прикладі декількох новел збірки ми прослідкували, що «Декамерон» Боккаччо – це скарбниця розмаїття жіночих образів. Письменник розповів особливості кожної жінки, дав змогу читачеві змалювати образ, який відповідає певній героїні новели.

Яка ж є жінка насправді? Саме цей твір дасть відповідь на це питання.